

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-07], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Šiandie rašau ketvirtą atvirutę. Sesute mano,

Šiandie rašau ketvirtą atvirutę. Sesute mano, kad tu žinotum, kaip man skauda, kaip man negerai! Ir kažką atiduočiau, kalnus sugriaučiau, by tik nuo tavęs nors vieną-vienintėlį žodį išgirsti. Dieve! Nejaugi aš dar ir rytoj nuo Sesulės jokio žodžio, jokio laiško nesulauksiu...

Kaip aš gyvenu? — Juk mano šiandieninis gyvenimas tik kažkoksai pasityčiojimas iš gyvatos, tai tik nuoseklus mirimas... Velkuos susitraukęs namo. Per ašaras kelio nesimato. Namie klejonės ir ašaros telaukia. Ar tai gyvenimas, kad kas valandą... Atleisk man, bet juk man beprotiškai skauda, o daugiau kam gi aš bepasiskųsiu.

--

Bolyt[i]s

KOMENTARAI